

Mezőberény, 1898. október 13. – Budapest, 1968. március 28.

Édesapja földműves volt, fia az elemi iskola után kitűnő eredménnyel végezte el a polgári iskola négy osztályát, de a család anyagi helyzete miatt nem tanulhatott tovább. 1917-ben katona lett, kivitték a frontra. 1921–1930-ig bérelt földön gazdálkodott, majd terményfelvásárló lett, később apjától kapott földjén gazdálkodott. 1931 novemberében belépett az Magyarországi Szociáldemokrata Pártba, egy év múlva tagja lett a helyi szervezet végrehajtó bizottságának, később ugyanitt elnök, illetve titkár. A harmincas években cikkei jelentek meg a Föld és Szabadság című folyóiratban és a Népszavában is. 1938. február 8-án küldöttként vett részt az MSZDP rendkívüli kongresszusán, fel is szólalt, beszédében a parasztság helyzetével foglalkozott. A csendőrség, majd a rendőrség 1936-tól házkutatásokkal és kihallgatásokkal zaklatta. 1944 áprilisában internálták, majd katonai behívót kapott, a család elbújtatta. A Tiszántúl felszabadítása után bekapcsolódott a helyi politikai életbe. 1945. június 24-én az SZDP jelölésével a Dunántúlon választották képviselővé az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945-ben tagja az igazoló és a földigénylő bizottságnak, majd a helyi földműves szövetkezet elnöke és az SZDP helyi titkára lett. Az 1947. augusztus 31-i választásokon a békési választókerületben pótképviselőnek választották. 1948–1956 között mint „jobboldali szociáldemokrata” rendőri felügyelet alatt állt. 1957-től minimális kegydíjban részesült haláláig.